

Người Dịch: Đoàn Thị Thanh Mai

Chương 22

“**T**ôi xin lỗi, hôm nay anh Zack không ở đây. Các bạn đã hẹn trước chưa?”

Đôi trai gái đứng ở bậc cửa trông có vẻ thất vọng. Cô gái dáng người nhỏ nhắn với mái tóc đen nói, “Chúng tôi chỉ thử ghé qua xem may ra anh ấy có ở đây không thôi. Chán nhỉ! Hôm nọ chúng tôi đọc được bài báo nói về anh ấy trên tờ Telegraph và nghĩ rằng anh ấy có vẻ là kiểu người chúng tôi đang tìm.”

“Thỉnh thoảng đánh liều một phen, biết đâu anh ấy lại gặp được lời đề nghị đáng quan tâm.” Chàng trai đi cùng cô gái trông cao lớn, mảnh khảnh, mũi hơi lõ nhưng vẫn đẹp. Tóc vàng óng kiểu Bắc Âu, phong thái nhiệt tình, anh ta trông giống một vận động viên quần vợt ăn mặc lôi thôi. Anh ta hào hứng nói, “Chúng tôi nghĩ rằng mình có một đề nghị như thế cho anh ấy đây.”

“Ừm, được rồi, các bạn vào đi, để xem chúng ta có gì nào.” Ellie dẫn họ vào văn phòng. Lấy cuốn sổ lịch hẹn trên bàn, nàng nói, “Xem nào, sáng mai anh ấy đã hủy một cuộc hẹn. Tôi có thể xếp cho hai người gặp anh ấy lúc 11 giờ, thấy thế nào?”

“Chúng tôi sẽ đến. Tuyệt.” Hai người họ nhìn nhau rạng rỡ.

“Các bạn tên gì?” Ellie với lấy cuốn sổ và chiếc bút.

“Kaye và Joe Kerrigan.”

“Và lời đề nghị ở trong phong bì đó, phải không?” Nàng chỉ chiếc phong bì đơn cỡ A4 Joe đang ôm khư khư trước ngực như của báu. “Sao bạn không để nó ở đây, để Zack xem qua trước khi gặp các bạn? Sẽ tiết kiệm được chút thời gian đấy.”

“Ồ, nhưng...” Trông Kaye lo lắng, cô ngừng lại. “Vấn đề là, chúng tôi muốn tự mình trình bày với anh ấy về cả dự án...”

Joe đặt bàn tay xương xẩu lên cánh tay cô. “Để cô ấy giữ đi. Làm thế nào thuận tiện nhất cho anh McLaren. Chúng tôi sẽ gặp anh ấy vào ngày mai.” Anh nhìn Ellie về áy náy. “Xin lỗi cô nhé. Cái này có ý nghĩa với chúng tôi lắm. Cô không biết đâu.”

“Nó là mọi thứ trên đời ấy chứ,” Kaye lặp lại vẻ tha thiết. “Nếu có người có thể biến điều này thành hiện thực, thì người đó là Zack McLaren. Cả tuần nay

chúng tôi đã đọc rất nhiều về anh ấy.” Đôi mắt cô ngời sáng. “Cô thật may mắn. Làm việc cho anh ấy hẳn là tuyệt lắm.”

“Anh ấy là ác mộng thì có.” Ellie bật cười. “Không phải đâu, anh ấy tuyệt lắm. Tôi đảm bảo là anh ấy sẽ nhận được thứ này.” Cô nhào người ra lấy chiếc phong bì độn. “Gặp lại các bạn ngày mai.”

“Đợi đã” Kaye giữ cái phong bì trước khi Joe đưa cho nàng. “Xin lỗi! Hãy để tôi hôn nó một cái cho may mắn...”

Zack về văn phòng lúc 4 giờ. Ellie báo cáo lại tình hình ở văn phòng cho anh. Rồi nàng đưa anh tập tài liệu nằm trong cái phong bì độn.

Zack lướt qua đề nghị chỉ trong hai mươi giây, rồi gấp tập tài liệu lại và lia nó lên bàn.

“Anh phải đọc đã chứ,” Ellie nói.

“Vừa đọc mà.”

“Đọc hết ấy!”

“Không cần. Tôi chỉ cần nắm ý chính thôi.”

“Thế nào?”

“Là kịch bản phim.”

“Tôi biết!”

“Họ muốn tôi hỗ trợ họ, chu cấp tài chính cho bộ phim.” Zack lắc đầu. “Hoàn toàn điên rồ. Không phải kiểu của tôi. Không đời nào.”

“Nhưng nhờ nó thành công...”

“Không đâu. Chúng ta đang nói về ngành kinh doanh mạo hiểm nhất hành tinh. Tôi sẽ không bao giờ dấy vào những dự án như thế.”

Khuôn mặt tha thiết chan chứa hy vọng của Kaye và Joe Kerrigan hiện ra trước mắt nàng. Thế này thì họ sẽ thất vọng lắm. Ellie nói, “Mamma Mia thì sao?”

“Một ngoại lệ đối với quy luật đó.”

“Titanic.”

“Một ngoại lệ khác.”

“ET.”

“Thế cô định dùng bao nhiêu tiền của mình để cá xem kịch bản này sẽ hay như kịch bản của phim ET? Nghe này,” Zack nói, “tôi sẽ không ủng hộ những người này đâu. Thật là điên rồ. Đừng nhìn tôi như thế. Tôi đâu phải quý dữ. Tôi chỉ không muốn nhồi hết số tiền xương máu của mình vào một quả pháo hoa khổng lồ rồi để nó nổ tung trên bầu trời London.”

“Anh còn chưa đọc bản thảo mà,” Ellie phản đối.

“Tôi không cần phải làm thế. Có ích lợi gì đâu?”

“Ôi thôi mà, anh là doanh nhân. Mấy chuyện này lạ lắm. Anh không biết đây thôi.” Nàng xoay xoay chiếc bút đang dùng. Chân thành mà nói, hai người này đổ rất nhiều tâm sức vào đó. Việc anh không xem bản thảo giống như là... nhìn thấy một vé xổ số trên vỉa hè nhưng không buồn cúi xuống nhặt vì nghĩ rằng mình sẽ chẳng bao giờ trúng độc đắc vậy!”

Zack gờ tay đầu hàng. “Rồi, rồi. Cô nói có lý. Cô thật sự muốn ép tôi đọc kịch bản này ư?”

“Phải, tôi thực sự muốn thế.”

“Rồi, cô thắng. Tôi sẽ đọc.”

“Hứa nhé?”

“Hứa.” Lúc đó điện thoại của anh đột ngột đổ chuông và Zack nhấc máy. “Robert hả, cảm ơn cậu gọi lại cho tôi, cậu có thời gian bàn qua về mấy số liệu bây giờ không? Tuyệt, đợi nhé, tôi để giấy bút ở trên gác...” Rút khỏi văn phòng, Zack chỉ tập tài liệu trên bàn và ấn tay vào ngực rồi nói không thành tiếng, “Tôi hứa.”

Khi anh đi rồi, Ellie mở tập tài liệu và tách kịch bản bộ phim ra khỏi đồng giấy tờ. Chúng chỉ khoảng một trăm trang A4. Nàng bước qua văn phòng, đặt chúng vào máy photocopy và nhấn nút in. Có thể nàng chẳng phải doanh nhân nhiều triệu đô, nhưng sự nhiệt tình của Kaye và Joe Kerrigan đã khơi dậy trí tò mò trong nàng.

Nàng Sẽ đọc kịch bản, ngay cả khi Zack không làm việc đó.

“**T**hé nào?” Sáng hôm sau Ellie hỏi.

“Cái gì thế nào?” Zack đang ném quả bóng cao su của Elmo quanh bếp, cho nó bật vào thành bếp để Elmo bay lên đóp và trượt qua sàn nhà lát đá cẩm thạch màu kem như một cảnh trong hoạt hình.

“Anh đọc chưa?”

“Đọc cái gì?”

“Kịch bản phim đó.”

“À, cái đó hả. Đọc rồi.”

“Gâu.” Elmo nóng lòng sửa vang, sẵn sàng cho cú ném bóng tiếp theo của Zack.

“Thế nào?”

“Thực ra, kịch bản đó cũng khá.” Ném bóng.

Ellie lấy đầy ấm nước trong bồn, tránh Elmo khi nó lao hùng hục theo quả bóng.

“Rồi?”

“Tôi vẫn không làm đâu.”

“Gâu gâu gâu.” Đuôi Elmo ngoáy điên cuồng khi Zack né sau bàn và cướp lấy quả bóng ngay trước khi nó kịp đóp lấy.

“Ông thầy tu là ai?” Ellie nói.

“Thầy tu nào?”

Ha! “Ông thầy tu trong kịch bản phim, người xuất hiện ở đoạn cuối ấy.”

Zack đứng thẳng người; áo polo đỏ tuột ra khỏi cạp quần và đầu gối chiếc quần Levi của anh có chỗ rách mới. “À, ông thầy tu đó.” Anh nheo mắt tập trung rồi nói với vẻ ngây thơ vô tội, “Xin lỗi. Tôi không nghĩ là tôi nhớ được.”

Ellie lắc đầu. “Anh hứa rồi mà.” Nàng luôn nghĩ Zack là người trung thực. Nếu anh đã nói anh làm, anh sẽ làm.

“Tôi qua tôi bận thật.” Anh đang quan sát phản ứng của nàng. “Mà làm sao cô biết có ông thầy tu trong đó?”

“Tôi đã photo một bản, mang về nhà tối qua và ngồi đọc.” Nàng nói thêm, đầy ản ý, “Không như ai đó.”

“Tôi làm cô thất vọng à?” Zack ném quả bóng bay qua đầu Elmo về phía nàng. “Bắt lấy này.”

Ellie bắt bằng tay trái ngay khi Elmo lao lên không trung. “Đúng vậy đấy.”

‘Bắt hay lắm.’ Anh biểu lộ vẻ đồng tình. “Thế cô nghĩ sao về tập bản thảo?”

Nàng ném quả bóng lại phía anh, làm Elmo sung sướng phát điên. “Tôi nghĩ kịch bản hay. Rất hay. HÀi hước, xúc động và độc đáo. Nếu làm phim, tôi sẽ đi xem.”

“Thế à?”

“Đúng thế.”

Zack trêu Elmo bằng cách ve vẩy quả bóng ngoài tầm với. “Cô có khóc khi đến mấy đoạn buồn không?”

“Có thể. Được rồi,” Ellie thừa nhận, “chắc là có.”

“Như khi Mary cuối cùng cũng gặp lại đứa con trai bà ấy đã cho làm con nuôi và phát hiện ra đó là Cha Dermot?”

“Ôi chúa ơi, đúng thế!” Nàng khựng lại thì đã muộn. Zack tung quả bóng lên không trung và nàng đứng đó, thậm chí không buồn bắt. Một trong mấy cái ghế đầu kê lục cục khi Elmo cụng đầu vào đó, mò tìm quả bóng và cuối cùng hân hoan mang về.

Zack nhếch mép cười và nói, “Đột nhiên tôi nhớ ra đấy.”

“Vậy là anh đã đọc hết?”

“Tôi không định thế. Cô ép tôi đấy chứ.”

“Tuyệt.” Ellie cảm thấy sung sướng tràn trề. “Và anh sẽ ủng hộ họ chứ?”

“Tôi vẫn không thể làm vậy được.” Trông anh tiếc rẻ. “Không phải lĩnh vực của tôi, quá mạo hiểm, tôi không quen biết ai sẵn sàng đầu tư vào lĩnh vực mạo hiểm này. Nhưng tôi cũng thích kịch bản đó,” anh nói tiếp. “Rất thích. Khi họ tới đây, tôi sẽ phải làm họ thất vọng đôi chút rồi.”

“Thôi được” Ít ra thì nàng cũng đã cố.

“Và nếu phim của họ ra rạp,” Zack nói, “chúng ta sẽ đi xem cùng nhau nhé. Tôi mời.”

Elmo thả quả bóng ở chân anh, nóng lòng muốn tiếp tục trò chơi.

Ellie nói, “Thế tôi có được nói là tôi đã bảo mà không?”

Zack vui vẻ nói, “Được.”

Chuông cửa reo lúc 11 giờ kém 2 phút. Ellie mở cửa cho hai người nhà Kerrigan và nhìn thấy niềm hy vọng không che giấu trong mắt họ.

Trong khi cô dẫn họ vào hành lang, Kaye phấn khích thì thào hỏi, “Anh ấy đọc kịch bản chưa?”

“Anh ấy đọc rồi.”

“Đêm qua chúng tôi không tài nào chợp mắt được! Trên đường đến đây sáng nay chúng tôi còn thấy hai con chim ác là. Hả hai con cơ đấy!”

Ôi. Và giờ Zack sắp làm giấc mơ của họ tan thành mây khói. Ellie dẫn họ lên gác và gõ cửa phòng khách.

“Cuối cùng điều này cũng đến. Có thể chính là lúc này.” Joe Kerrigan, hít một hơi dài, chạm nhẹ vào tay Ellie trong khi đợi Zack xuất hiện. “Chúc chúng tôi may mắn đi.”

Họ nói chuyện với anh trong gần ba mươi phút. Ellie vừa gõ máy tính vừa căng tai lên nghe ngóng, cuối cùng trên gác cũng có tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bước chân trên cầu thang. Nếu cuộc gặp kéo dài tới nửa giờ đồng hồ, liệu có phải Zack đã thay đổi quyết định?

Rồi nàng nghe Joe nói, “Dù sao cũng cảm ơn anh,” và biết rằng vậy là anh không đổi ý.

Zack thò đầu vào văn phòng. “Tôi có mấy cuộc điện thoại, nhưng Joe và Kaye có mấy lời muốn nói trước khi đi, nên tôi để cô tiễn họ.”

“Anh ấy không giúp được chúng tôi,” Joe giải thích khi Zack lại mất hút trên gác. “Nhưng chúng tôi muốn cảm ơn cô vì đã thuyết phục anh ấy giúp chúng tôi.”

“Anh ấy nói cô đã nài anh ấy đọc kịch bản.” Kaye tỏ ra hết sức dũng cảm. “Và anh ấy nói cô cũng đọc rồi.”

“Tôi nghĩ kịch bản rất hay.” Họ quả là một cặp dễ thương.

“Điều đó có ý nghĩa nhiều lắm,” Kaye cười với nàng.

“Hai người không được bỏ cuộc nhé.”

“Chúng tôi không bỏ cuộc đâu. Không thể làm thế được,” Joe nói. “Chúng tôi cũng nghĩ đây là một kịch bản xuất sắc.”

“Khiêm tốn quá nhỉ.” Kaye thúc cùi chỏ vào anh.

“Tôi không kiềm chế được cảm xúc của mình. Đây là giấc mơ của chúng tôi. Chúng tôi đã mơ ước điều này từ lâu lắm rồi.”

“Chỉ là chúng tôi đã bắt đầu hết lựa chọn.”

Joe lắc đầu. “Chúng ta phải tiếp tục thôi.”

Ellie nói, “Nghe này, tôi không biết quy trình làm phim thì phải thế nào, nhưng các bạn phải tự mình làm tất cả việc này sao? Sao không gửi kịch bản cho các hãng phim lớn? Có thể một trong số bọn họ sẽ vồ lấy ngay ấy chứ!”

“Chúng tôi thử rồi. Tất cả các công ty, tất cả đơn vị kịch bản. Tất cả đều từ chối.”

“Ôi!” Rồi, giờ nàng thấy mình thật ngốc nghếch.

“Số thư từ chối bây giờ đủ để dán khắp nhà rồi. Thực sự là nản lắm.” Giọng Kaye có vẻ vô cùng chán nản. “Hầu hết bọn họ đều chả buồn ngó đến kịch bản. Tôi phải cho cả tóc vào giữa mấy trang giấy để xem họ có mở ra không. Và họ có thèm mở ra đâu!”

Hay thật. Ellie không hiểu mấy nhà sản xuất tiềm năng sẽ tò mò thế nào khi họ thấy một bản thảo đầy tóc.

“Không phải cho tất cả tóc trên đầu đâu.” Joe cười toe toét. “Mỗi bản thảo chỉ một sợi thôi.”

“Nghe thế cũng mừng.” Anh có một khuôn mặt cởi mở, thân thiện và thái độ gần gũi. Anh và Kaye quả là một cặp đẹp đôi

“Dù sao thì,” Kaye nói, “cô phải quay lại làm việc rồi. Tôi chỉ muốn cảm ơn cô vì đã nhiệt tình với tập bản thảo và đã cố thuyết phục Zack.”

“Đừng bỏ cuộc,” Ellie nói khi nàng tiễn họ ra ngoài.

“Đừng lo.” Joe dừng lại nơi bậc cửa rồi giơ tay chào. “Chúng tôi không bỏ cuộc đâu.”